

Arrest

nr. 179 330 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.L. BROCORENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Al Beija, Bagdad. U zou als soennitische familie in een overwegend sjiitische wijk hebben gewoond waar Ali (Q.) als verantwoordelijke van de sjiitische milite Asa'ib Ahl Al-Haq werd aangesteld. U zou deel hebben uitgemaakt van een groep van tien vrienden waaronder zich vijf broers van de familie (A.N.) bevonden: Sabah, Ahmed, Zaid, Youssef en Hussein. Jullie trokken als vriendengroep samen op en kwamen ook geregeld bij elkaar over de vloer.

Sabah (N.), de oudste van jullie vriendengroep, kwam op een dag met het idee opgezet om met jullie vriendengroep humanitaire hulp te bieden aan de ontheemden uit Anbar die naar Bagdad waren gevlucht omwille van IS. Jullie zouden hebben getracht hen te voorzien in eten, drinken en onderdak.

Een vijftiental dagen na de aanvang van jullie humanitair werk, zou Ali (Q.) op 6 juni 2015 naar u toe zijn gekomen en u hebben aangemaand geen hulp meer te verschaffen aan de ontheemden uit Anbar daar zij worden beschouwd als terroristen van IS. U zou zijn aanmaning echter naast u hebben gelegd en bleef hulp verschaffen. Op 9 juni zou Ali (Q.) u hebben opgebeld en u hebben gezegd dat hij u zou kwetsen daar u niet had geluisterd naar zijn advies. U sprak met Sabah (N.) over dit gesprek en besloot opnieuw geen belang te hechten aan zijn 'waarschuwing'.

Op 14 juni 2015 zou u via een vriend het nieuws hebben vernomen dat vier van de Al (N.) broers ontvoerd werden. De jongste broer Hussein werd met rust gelaten. U zou meteen naar het huis van uw zus in de soennitische wijk Amiriyah zijn vertrokken om onder te duiken. Diezelfde avond hoorde u dat Sabah vermoord werd. U zou alles in gereedheid hebben gebracht en verliet op 17 juni 2015 Irak via de luchthaven van Bagdad. U zou vervolgens een tweetal maanden in Turkije hebben doorgebracht alvorens u via Griekenland, Macedonië, Servië en Oostenrijk op 27 augustus 2015 België bent binnengekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, woonstkaart en de enveloppe van DHL voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen:

U zou met uw vriendengroep humanitaire hulp hebben verleend aan soennitische ontheemden uit Anbar die naar Bagdad waren gevlucht (CGVS, pg.5). U stelt dat omwille van jullie activiteiten vier van de broers (N.) werden ontvoerd waaronder de bezieler van het humanitaire werk Sabah, die volgens uw verklaringen later effectief werd vermoord (CGVS, pg.6). Het is echter opvallend dat alhoewel jullie al een twee tot drietal jaar een hechte vriendengroep vormden (CGVS, pg.7) - jullie gingen samen uit, kwamen bij elkaar over de vloer (CGVS, pg.7), uw vrienden zijn uw broers vrienden (CGVS, pg.8) – u weinig gedetailleerde informatie kan weergeven over deze voorgehouden feiten. Dit is opvallend daar u op weg naar uw vrijwilligerswerk toevallig een vriend uit Yarmuk (de wijk waar de broers (N.) woonachtig waren) tegenkwam die u te kennen gaf dat vier broers werden ontvoerd én u op basis van deze informatie meteen besloot onder te duiken (CGVS, pg.8). Dat u zich niet verder heeft geïnformeerd om de precieze feiten te kennen om zodoende uw eigen risico op vervolging adequaat te kunnen inschatten is zeer opmerkelijk te noemen. Ook toen u, ditmaal via uw broer, zou hebben vernomen dat Sabah werd vermoord (CGVS, pg.8,9) zou u de zaak niet meer verder hebben uitgespit daar toen u werd gevraagd hoe Sabah werd vermoord, stelt: 'Ik weet het niet. Ik heb gehoord dat hij vermoord werd, alleen dat' (CGVS, pg.9).

U weet evenmin wat het lot is van uw andere vrienden die deel uitmaakten van jullie vrijwilligersgroep. Nochtans geeft u aan dat Ali (Q.) u had gezegd dat hij jullie één voor één zou bereiken (CGVS, pg.9). Er kan dan ook op zijn minst worden verwacht dat u, nadat u het nieuws vernam over de ontvoering en de moord, meteen contact zou opnemen met de vrienden van uw vriendengroep of u zou proberen te informeren over wat er met hen is gebeurd. Dat u geen initiatief nam om te polsen naar hun lot, dit niet enkel om uw eigen risico in te schatten, maar om hen eventueel te verwittigen voor een potentieel gevaarlijke situatie, is hoogst merkwaardig te noemen. Het valt niet te overtuigen dat u louter op basis van de informatie waarover u beschikte, meteen besloot Irak te verlaten en niet meer initiatief nam om de precieze toedracht van de feiten te kennen.

De reden die u opgeeft voor uw onwetendheid betreffende cruciale elementen in uw asielaanvraag zijn niet afdoende. Zo stelt u dat u noch contact hebt opgenomen met de familie (N.), noch met uw vrienden omdat u bij het onderduiken bij uw zus, meteen uw simkaart zou hebben afgebroken en u zodoende niet meer beschikte over hun telefoonnummers (CGVS, pg.9). U stelt vervolgens dat u, via uw broer Ali, wel hebt geprobeerd om meer informatie te bekomen, maar niemand hem nieuws gaf (CGVS, pg.9). Aangezien het hier ging om uw vriendengroep, vrienden waarmee u uitging, vrienden die bij u en elkaar over de vloer kwamen, vrienden die u gemeenschappelijk had met uw broer, kan uw schamele uitleg niet overtuigen. Er kan in deze context van hechte banden worden verwacht dat u wel degelijk meer informatie zou kunnen bekomen. Dat uzelf op de hoogte werd gesteld van de ontvoering van de vier broers door een vriend die u tegenkwam op straat (CGVS, pg.8) en u op de hoogte werd gesteld van de moord op Sabah via vrienden van uw broer (CGVS, pg.8), staat dan ook in schril contrast met uw bewering dat u er niet in slaagde informatie te bekomen van uw eigen vrienden waarmee u dagdagelijks omging. Deze nonchalante houding jegens uw problematiek en het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld, zowel toen u ondergedoken was in Irak, als hier in België wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een

asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet opnieuw ernstige twijfels rijzen omtrent uw vluchtrelaas.

Het feit dat u zo goed als geen concrete gegevens weet aan te brengen over deze cruciale elementen in uw asielrelaas brengt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in het gedrang. Temeer daar u ook geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat uw bewering actief te zijn geweest in een vrijwilligersgroep die zich inzette voor ontheemden uit Anbar en dat uw groep daarom werd bedreigd met de dood van één vrijwilliger tot gevolg kan staven.

Na vijftien dagen zou de verantwoordelijke van de sjiiitische militie Asa'ib al lucht hebben gekregen van uw activiteiten en zou u daarom persoonlijk hebben aangesproken en aangemaand deze activiteiten niet meer uit te voeren (CGVS, pg. 6). Het is opvallend dat u deze aanmaning zomaar naast u zou hebben gelegd (CGVS, pg.11). Immers, u was als enige soennitische familie woonachtig in een sjiiitische wijk waar Asa'ib klaarblijkelijk veel voeten in de aarde had. Van u, die uw hele leven woonachtig is geweest in Bagdad, zou kunnen worden verondersteld toch enige voeling te hebben met de complexe relatie tussen soennieten en sjiieten in uw regio. Gezien de toch wel precaire situatie waarin uw familie, als enige soennitische in een door sjiiitische militie gecontroleerde wijk, zich bevond is het dan ook weinig aannemelijk dat u de aanmaning van de verantwoordelijke van Asaeb zonder meer in de wind sloeg en doorging met het verschaffen van humanitaire hulp.

Temeer daar u op 9 juni door Ali (Q.), ditmaal telefonisch, werd aangemaand te stoppen met uw activiteiten en ditmaal ook werd bedreigd in de zin dat hij u zou 'kwetsen' daar u weigerde te luisteren (CGVS, pg.7). Na overleg met Sabah besloot u opnieuw geen acht te slaan op de dreiging van de Asaeb verantwoordelijke in uw wijk. Opnieuw kan van u worden verwacht dat u, rekening houdende met de complexiteit van de situatie in Bagdad en uw uitzonderlijke situatie als soennitische familie in een compleet sjiiitische omgeving, niet licht zou gaan over deze dreiging. Het is weinig aannemelijk dat u insisterde in het verder zetten van uw humanitair werk op kleine schaal, wetende dat u daadwerkelijk werd gevisieerd door Asa'ib Ahl al-Haq. Dat ook uw familie u niet tegenhield en dat uw activiteiten bekend waren in uw wijk (CGVS, pg.8) valt moeilijk te begrijpen. Er kan op zijn minst worden verwacht dat u deze activiteit niet openlijk zou uitoefenen gezien uw sjiiitische omgeving en de algemeen heersende perceptie dat de ontheemden uit Anbar gelieerd waren aan de terreurorganisatie IS waardoor uzelf kon worden gepercipieerd als aanhanger van IS. De door u geschetste gang van zaken weet dan ook niet meteen te overtuigen.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uw vluchtrelaas weinig geloofwaardig is, waardoor u aldus niet aannemelijk maakt een gegronde vrees te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs en woonstkaart zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het door u getoonde document op uw gsm waarin Asa'ib aanmaant geen hulp te verschaffen aan ontheemden uit Anbar (CGVS; pg. 10) toont uw individuele betrokkenheid en het gegeven dat u hierdoor zou worden vervolgd niet aan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermd.

Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het

geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het

leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke

omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 3 en 13 EVRM en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hoofddeorde gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Hij verwijst naar enkele van de voormelde bepalingen en geeft een uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker stelt dat hij werd vervolgd omwille van zijn soennitische achtergrond en zijn inzet voor de soennitische vluchtelingen uit Anbar. Hij geeft een overzicht van de aangevoerde feiten en wijst erop dat deze kaderen in de beschikbare informatie over de macht en de straffeloosheid van de sjiiitische milities. Verzoeker kon geen beroep doen op de bescherming van zijn autoriteiten. Indien de Raad het asielrelaas geloofwaardig acht, dan moet artikel 48/7 van de vreemdelingenwet toepassing vinden. Het CGVS spreekt het uit dit artikel voortvloeiende vermoeden niet draagkrachtig tegen en toont niet aan dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak en/of Bagdad niet opnieuw slachtoffer zou worden van zulke feiten.

Verzoeker meent dat op basis van zijn verklaringen aan hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

In ondergeschikte orde gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wijst op het feit artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn niet volledig werd omgezet. Tevens verwijst hij naar artikelen 2 en 3 EVRM. Het CGVS moet nagaan of een terugkeer van de asielzoeker geen risico met zich brengt op de schending van één of meerdere fundamentele rechten. Indien zulk risico bestaat, moet de asielzoeker bescherming krijgen.

Verzoeker stelt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet.

"Verzoeker is een soennitische Irakese stadburgers afkomstig uit Bagdad. Er heerst in Irak en in Bagdad een binnenlandsgewapend conflict die het Iraakse leger en sjiiitische milities tegenover soennitische milities, waaronder de Islamitische Staat, plaatsen.

Het binnenlandsgewapend conflict in Irak is zowel religieus als politiek gericht. Bovendien, zoals bevestigd door het administratief dossier van verweerder, is de Iraakse Staat onmachtig tegenover de vele extremistische milities die aanslagen plegen, burgers vermoorden, ontvoeren, plunderen, enz. Deze daden vinden bijna dagelijks plaats in Bagdad en de burgers zijn er voornamelijk het slachtoffer van.

Ten gevolge van het binnenlandsgewapend conflict in het kader van de welke een willekeurig geweld plaats vindt nu honderden burgers, van alle confessies, sinds januari 2016 zijn omgekomen in de militaire operaties die uitgevoerd worden door beide partijen aan het binnenlandsgewapend conflict, loopt verzoeker het risico op ernstige bedreigingen in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien dient er benadrukt te worden dat, in Bagdad kunnen de vele sjiiitische milities in alle straffeloosheid de burgers ontvoeren, vermoorden, plunderen, aanslagen plegen etc. et kan niet betwist worden dat de sjiiitische milities te Bagdad verantwoordelijk zijn voor uiterst erge

mensenrechtenschendingen voornamelijk gericht op de soennitische burgers. Inderdaad, deze gegeven wordt bevestigd in het COI Focus van verweerder en toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker loopt dus een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet wegens zijn tewerkstelling bij de VN, een internationale instantie gelegen te Bagdad en verafschuwd door ten minste één van de strijdende partij aan het binnenlandsgewapend conflict. Inderdaad, deze tewerkstelling vormt een grond van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoeker; behandelingen die worden uitgeoefend door leden van de strijdende partijen (milities)."

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 3 en 13 EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest) en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat zijn asielmotieven geloofwaardig zijn en dat het CGVS niet heeft voldaan aan de motiveringsplicht.

Verzoeker citeert enkele van de voormelde bepalingen en geeft een algemene uiteenzetting. Hij wijst op de onderzoeksplicht in hoofde van verweerder. Tevens verwijst hij naar artikel 4 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (PR CGVS). Vervolgens geeft hij een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker verwijt verweerder dat deze geen rekening hield met de huidige context van het religieuze en politieke gewapende conflict in zijn land. Hij verwijst andermaal naar de aangevoerde feiten.

Waar hem verweten wordt dat hij weinig gedetailleerde informatie kon geven over de ontvoering van de broers N., betoogt verzoeker:

"Verzoeker benadrukt dat hij persoonlijk benaderd en bedreigd werd door Ali (Q.) wegens zijn vrijwilligerswerk in het belang van de soennieten uit Anbar. Hij was dus bewust, of ten minste had serieuze vermoedens dat de ontvoering van de broers (N.) en het vermoorden van Sabah rechtstreeks daaraan gelinkt waren.

Toen hij vernam, via een kennis die hij onderweg ontmoette, dat de broers (N.) ontvoerd werden was het voor verzoeker en gezien zijn persoonlijke situatie, van geen belang de details te kennen van hoe exact dit gebeurd is. Het enige van belang op dat moment was zijn eigen te redden door zijn wijk te vluchten en zich bij zijn zus de Ameriya te begeven. Verzoeker heeft dan onmiddellijk zijn telefoon uitgeschakeld en zijn SIM kaart kapot gedaan. 3 dagen later vluchtte verzoeker uit Irak.

Vanuit België informeerde verzoeker zich over zijn vrienden en de familie (N.) via zijn familie met wie hij regelmatig in contact is. Hij vraagt hen steeds nieuws over het gezin (N.) en de andere. Tot vandaag de dag weet niemand waar ze zijn en wat er met hun gebeurd is. Verzoeker kan moeilijk meer stappen ondernemen om zijn vrienden terug te vinden nu hij juist omwille van de ontvoering van de broers (N.), een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat hij Irak is gevlucht. Ter plaatse, voor zijn vertrek kon verzoeker ook bezwaarlijk stappen ondernemen om informatie te verkrijgen over zijn vrienden en hen proberen terug te vinden.

Verzoeker is gevlucht ten gevolge van de vervolgingsfeiten geuit door AAH via Ali (Q.) omwille van zijn vrijwilligerswerk. Zijn soennitische vrienden werden ontvoerd en Sabah (N.) werd vermoord omwille van het zelfde vrijwilligerswerk. Verzoeker heeft dus een gegronde vrees voor vervolgingen!

Er kan hem niet verwijten worden dat hij in de zeer korte periode (2 dagen) na de ontvoering van zijn vrienden, geen meer gedetailleerde informatie heeft kunnen verkrijgen of andere stappen heeft ondernomen over deze ontvoering nu hij juist deze belagers vreest wegens de reële risico van ontvoering en/of vermoord. Het is rechtmatig en coherent dat verzoeker zich zelf heeft beschermd en zo snel mogelijk het land heeft verlaten.

De feiten die aanleiding hebben gegeven aan de vlucht van verzoeker uit Irak hebben in een zeer korte periode plaats gevonden. Deze moeten onderzocht worden in het kader van het binnenlandsgewapend conflict die in Bagdad heerst met als achtergrond een sektarisch conflict. Het is dan ook legitiem dat de vervolgingsvrees van verzoeker aangescherpt waren op het moment van de aangehouden feiten.

Verzoeker benadrukt dat hij de ontvoering en de moord van Sabah te weten is gekomen via vrienden, de welke niet meer informatie hadden over die feiten.

Er kan dan ook niet van verzoeker verwacht worden dat hij meer informatie geeft dan degene die hij heeft, in deze zeer korte periode, kunnen verkrijgen van zijn vrienden en/of kennissen.

Het is ten onrechte, en wegens en te strenge beoordeling van het CGVS, dat verweerder van mening is dat verzoeker weinig informatie kan geven over de ontvoering en het vermoorden van zijn vriend, alsook dat het CGVS het van mening is dat "er kan dan ook op zijn minst worden verwacht dat u, nadat u het nieuws vernam over de ontvoering en de moord, meteen contact zou opnemen met de vrienden van uw vriendengroep of u zou proberen te informeren over wat er met hen is gebeurd".

(...)

Het CGVS blijkt te vergeten dat de ingeroepen feiten plaats vonden in het kader van een politiek- en religieusgericht binnenlandsoorlog, de welke logischerwijze een reactie van zelfverdediging veroorzaakt. In geen geval kan de houding van verzoeker als een "nonchalante houding" beschouwd worden. Dit is bovendien, een louter subjectieve appreciatie van verweerder!"

Waar hem verweten wordt dat hij geen bewijzen heeft van de aangevoerde feiten, stelt verzoeker:

"(...)

Betreffende zijn vrijwilligerswerk legt verzoeker duidelijk uit dat hun groep geen officiële bestaan had, wel dat ze gewoon, samen, goederen verzamelde en deze uitdeelden aan de vluchtelingen uit Anbar. Zijn verklaringen omtrent hun inzet voor de soennieten in Anbar zijn éénduidig en coherent.

Het enige feit dat verzoeker hieromtrent geen bewijsdocumenten neerlegt voldoet niet om zijn verklaringen als ongeloofwaardig te beschouwen. Het is de taak van verweerder, via de gestelde vragen, de mogelijkheid te geven aan een asielzoeker de werkelijkheid van zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas aannemelijk gemaakt nu hij nauwkeurige en coherente verklaringen heeft afgelegd over wat hun werk was, hoe dit project ontstaan is, waar ze tewerk gingen, voor wie en via wie ze de goederen verzamelde, enz. Bovendien komen zijn verklaringen overheen met de werkelijkheid te Bagdad. Vele burgers vluchtten uit het noorden naar Bagdad omdat ze denken dat het daar veiliger is. De nood aan basisbezittingen is er dan ook zeer groot aangezien deze personen alles hebben achtergelaten, over niets meer besteden, en dat de overheid niets in plaats zet om de burgers in hulp te komen."

Verzoeker ontkent voorts dat hij de aanmaning van Ali Q. zonder meer in de wind sloeg. Ali Q. verwittigde verzoeker dat hij zijn vader respecteerde en dat hij ten gevolge daarvan verzoeker en diens gezin niet zou aanvallen indien hij zijn vrijwilligerswerk zou stopzetten. Verzoeker vervolgt:

"Verzoeker heeft nooit verklaard de bedreigingen in de wind te hebben geslagen. In tegendeel heeft hij er onmiddellijk met zijn vrienden over gesproken. Deze jongen mannen, die iets nuttig deden voor de andere burgers, waren vastbesloten om dit verder te doen ongeacht de oorlog en de bedreigingen.

Een persoon die zich inzet in een vrijwilligerswerk in een regio waar een gewapend conflict heerst, is bewust van de risico's. Deze risico's zijn echter niet van aard om zijn inzet te verminderen. Het is dan ook niet onlogisch dat verzoeker na de eerste bedreigingen zijn vrijwilligerswerk niet heeft achtergelaten.

Daarenboven benadrukt verzoeker dat ééns hij vernomen had dat zijn vrienden ontvoerd waren, is hij onmiddellijk gaan onderduiken bij zijn zus te Ameriya. Hij heeft zich niet meer begeven naar zijn vrijwilligerswerk een is nooit teruggekeerd naar zijn wijk.

De vervolgingsfeiten en de vlucht van verzoeker uit Irak hebben allemaal plaats gevonden in een 15 daagse tijdsperiode. Er kan bezwaarlijk worden beweren dat verzoeker in zo'n korte periode "de aanmaning van de verantwoordelijke van Asaeb zonder meer in de wind sloeg en doorging met het verschaffen van humanitaire hulp".

Deze bewering van het CGVS zijn louter subjectief en worden te gronde tegengesproken door verweerder gedurende zijn gehoor en in huidig beroep."

Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing en de hierin aangehaalde COI Focus artikel 26 van het PR CGVS schenden. Verzoeker citeert artikel 26 PR CGVS en rechtspraak van de Raad van State. Volgens hem beantwoordt de informatie van het CGVS niet aan de verplichtingen van artikel 26 PR CGVS. Verzoeker haalt in dit kader aan dat van enkele bronnen de contactgegevens, de redenen van de contacten en de redenen waarom deze contacten betrouwbaar zouden zijn niet worden weergegeven in de landeninformatie in het administratief dossier. Verzoeker verwijst naar een bijdrage van Caritas International. Volgens verzoeker biedt de informatie geen antwoord op de volgende vragen: *"wie is die persoon? Waarom zouden we deze bron moeten vertrouwen? Waarom hoeft deze bron, in casu, anoniem te blijven? Van waar haalt hij de gegeven informatie? In welke hoedanigheid deelt hij deze informatie mee? Van wanneer dateert deze informatie? Is deze bron vandaag de dag nog tewerk gesteld in Bagdad?"*

Door het gebrek aan de nodige informatie over de gebruikte bronnen, kan verzoeker deze niet nagaan en niet weerleggen. Dit vormt een schending van het beginsel van de tegenstelbaarheid van de

debatten en de rechten van verdediging, van artikel 13 EVRM en van artikel 41 van het Handvest. Volgens verzoeker is artikel 26 PR CGVS van toepassing op de informatie in het administratief dossier. Verzoeker verwijst nogmaals naar rechtspraak van de Raad van State. Tevens verwijst hij naar het Franstalige arrest nr. 165 616 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Verzoeker betoogt verder dat de informatie van het CGVS de redenering inzake de veiligheidssituatie in Bagdad tegensprekt. Volgens hem blijkt uit deze informatie dat de situatie aldaar beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. *“De burgers te Bagdad hebben ieder een persoonlijke, voorzienbare en actuele risico op ernstige schade nu de terroristische aanslagen grootschalig zijn en overal plaats vinden in de hoofdstad. Geen enkel burger, ongeacht zijn persoonlijke achtergrond, kan zich effectief beschermen tegen één van uiterst vele aanslagen, vermoordingen, ontvoeringen en andere daden die er plaats vinden in het kader van het binnenlandsgewapend conflict!”*

Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent het begrip willekeurig geweld. Hij verwijst in deze naar rechtspraak van het HvJ en het EHRM.

“Het conflict in Bagdad is gekarakteriseerd is door:

- ☐ *een algemene geweldsituatie wegens regelmatige aanslagen en een zeer hoge graad van criminaliteit (vermoordingen, ontvoeringen, brutaliteit, corruptie, ...),*
- ☐ *oorlogsmethoden en tactieken²³,*
- ☐ *het risico van burgerslachtoffers de welke niet betwist kan worden door verweerder nu het COI Focus Bagdad bevestigt dat, zowel in 2015 als in 2016, Bagdad het hoogst aantal maandelijks burgerslachtoffers telt (COI Focus p. 16),*
- ☐ *burgerslachtoffer gerichte doelwitten,*
- ☐ *een verlengde- en herhaaldelijke aard van de gevechten in Bagdad;”*

Verzoeker verwijst naar een Franstalig arrest van de RvV en betoogt:

“Het geweld in Bagdad neemt de vorm van aanslagen, ontvoeringen, vermoordingen, enz. en veroorzaakt maandelijks honderden burgerlijke slachtoffers²⁶. De Iraakse regering is daartegen onmachtig, wat bevestigd is door de vele betogingen die er in Bagdad plaats vinden²⁷ en het aantal burgers die in het kader van de aanslagen gepleegd in Bagdad omgekomen zijn sinds januari 2016; De relevante criteria bepaald door het internationaal rechtspraak en de parlementaire wetsbepalingen omtrent de intensiteit van het geweld en het begrip van willekeurig geweld, zijn, in casu, vervuld!”

Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent het begrip binnenlands gewapend conflict en vervolgt:

“Aangezien het CGVS het bestaan van een binnenlands gewapend conflict in Irak, dan erkent ze dat i) een gewapend conflict plaats vindt tussen het Iraaks leger en opstandige extremistische groepering, zowel sjiiitische groeperingen als soennitische groeperingen, waaronder de Islamitische Staat, dat ii) de strijdende partijen gecoördineerd en aangehouden militaire operaties uitvoeren en dat iii) de burgers het voornaamste slachtoffer zijn.

Bovendien erkent het CGVS dat het conflict in Irak dermate erg is dat men niet over interne geschillen en/of onlusten spreken, maar degelijk over een binnenlands gewapend conflict.

Het willekeurig geweld is een noodzakelijk gevolg van een binnenlandsgewapend conflict en de burgers vormen het voornaamste slachtoffer ervan! De daders die groot- en/of kleinschalige aanslagen plegen in Bagdad, wensen het grootst aantal slachtoffers te veroorzaken, ongeacht het identiteit en/of achtergrond. Dit wordt bevestigd door de aanslagen die er in 2016 al plaats hebben gevonden aangezien zowel sjiiten als soennieten, vrouwen, kinderen, mannen, oude, jongeren, ... zijn omgekomen.”

Verzoeker wijst op de inhoud van de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Tevens wijst hij op enkele aanslagen die in juni en juli 2016 werden gepleegd in Bagdad. *“Er kan redelijkerwijze niet beaamd zijn dat de aanslagen die in Bagdad plaats vinden geen willekeurig geweld vormen in het kader van het – erkend – binnenlandsgewapend conflict in Irak, noch dat het geweld niet dermate erg is dat iedere burger, louter omwille zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt voor zijn eigen leven en integriteit!”*

De actualiteit in Bagdad spreekt de conclusie van verweerder tegen. De vele burgers die omgekomen zijn in de aanvallen, zijn overleden “ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden” (bestreden beslissing p. 3) en dat ze ook “toevallig gedood of gewonden” (bestreden beslissing p. 3) zijn geraakt omwille van de militaire gevechtsmethode die in Bagdad gebruikt worden in het kader van het binnenlandsgewapend conflict die er heerst.

Het administratief dossier van verweerder bevestigt dat i) er in Irak een binnenlandsgewapend conflict heerst, ii) dat er in Bagdad een gewapend conflict plaats vindt tussen, enerzijds het Iraaks leger en de

sjiitische milities en, anderzijds, de soennitische milities, waaronder de I.S en iii) de honderden burgers van Bagdad, ongeacht hun identiteit en/of religie, al omgekomen zijn sinds het begin van het jaar 2016. Aldus is er in de hoofdstad van Irak wel degelijk sprake van een willekeurig geweld die plaats vindt in het kader van het binnenlandsgewapend conflict en dat ieder de burger een reëel risico loopt op ernstige bedreigingen voor zijn leven en/of zijn integriteit omwille zijn aanwezigheid in de hoofdstad. Voor al de hierboven vermelde redenen begaat het CGVS begaat zowel de jure als de facto een fout. Deze appreciatie fout houdt in dat de bestreden beslissing in rechten en in feiten niet met reden omkleed is."

Verzoeker stelt dat verweerder uit de gehanteerde COI Focus substantiële informatie niet vermeldt. Tevens verwijt hij het CGVS een partijdige lezing van deze informatie. Verzoeker geeft een overzicht van elementen in de voormelde informatie.

"Het CGVS lijst een aantal "objectieve" elementen die in aanmerkingen zouden genomen moeten worden om de algemene veiligheidssituatie in Bagdad na te gaan⁴¹ en somt een aantal gegevens die zouden bewijzen dat Bagdad "normaal" werkt⁴². Verzoeker benadrukt, in tegendeel dat het dagelijks leven maar moeilijk voorruit gaat in Bagdad wegens de oorlog, de corruptie, het wanbestuur, het aantal IDP's en het groot aantal check-points⁴³. Bovendien, gedurende de meest gewelddadige periode van het sektarisch conflict in Irak, zijnde 2006 – 2007, ging het openbare leven te Bagdad ook zijn gang, wat ook de het geval was toen in 2015 verweerder wel de subsidiaire bescherming toekende aan Bagdadi's (of ten minste de dossiers Irak/Bagdad "bevroren" had).

Het beweren van het werken van de openbare diensten te Bagdad is dus in se geen aanwijzing dat het leven er normaal doorloopt."

Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie omtrent de (veiligheids)situatie in Irak en Bagdad en doet gelden:

"De overheid is bewust van de vele mensenrechtenschendingen die worden gepleegd door de sjiitische milities. Deze milities mogen in alle straffeloosheid mensen vermoorden, ontvoeren, burgers plunderen, En het voornaamste doelwit van de sjiitische militie zijn onbetwistbaar, de soennieten!

Ze verkrijgen geen enkele bescherming van de overheid en kunnen zelf geen klacht gaan indienen aangezien diensten door de sjiieten gecontroleerd zijn (wat verzoeker heeft bevestigd gedurende zijn interview).

Ten gevolge van deze gewelddadige situatie te Bagdad loopt de soennitische gemeenschap een grotere risico tot vernederende en/of onmenselijke behandelingen alsook een grotere risico op ernstige bedreigingen van zijn leven en/of zijn fysieke integriteit.

Verweerder betwist niet, in de bestreden beslissing, dat verzoeker soenniet is en dat hij afkomstig is uit een sjiitische wijk.

Ten gevolge, en wegens de bijzondere onveiligheidssituatie voor de soennieten te Bagdad, de welke het CGVS niet kan betwisten nu haar eigen administratief dossier dit bevestigt, had verweerder een uitdrukkelijke motiveringsplicht hieromtrent. Het is haar taak zich zorgvuldig en nauwkeurig te informeren over de risico die de soennitische gemeenschap onderga in Bagdad en de effectieve mogelijke over de welke ze beschikken om zich tegen de vermoordingen, ontvoeringen, ... te beschermen.

Het GCVS heeft zulke onderzoek niet gedaan alhoewel verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij vervolgd was en een reëel risico tot vernederende en onmenselijke behandelingen loopt wegens zijn soennitische achtergrond in huidige binnenlandsgewapend conflict te Bagdad.

Een algemeen onderzoek van de veiligheidssituatie te Bagdad voldoet niet nu er erkent is dat de soennitische gemeenschap te Bagdad een gericht doelwit zijn van de sjiitische milities die er voornamelijk het controle en de macht hebben.

Ten gevolge heeft verweerder niet met alle kennis van zaken huidige risico's op vervolgingen, ernstige schade en/of ernstige bedreigingen in de zin van de vreemdelingenwet kunnen overwegen en is de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd".

Verzoeker wijst nog op enkele elementen die in de bestreden beslissing worden aangehaald.

"Nochtans concludeert ze dat verzoeker geen nood heeft aan een bescherming, quod non;

Huidig beroep heeft U het tegengestelde bewezen nu er sinds januari minstens 800 burgers zijn overleden als gevolg van de aanslagen die er gepleegd werden en waar tussen zowel sjiieten als soennieten, als vrouwen, mannen, kinderen, ouderen, jongeren, waren.

Het aantal burgerlijke slachtoffers te Bagdad wijst duidelijk aan dat er een willekeurig geweld heerst in de zin dat "iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten" (bestreden beslissing).

Verzoeker heeft U aangetoond dat in Irak, waaronder Bagdad, de burgers het slachtoffer zijn van het willekeurig geweld die plaats vindt in het kader van het binnenlandsgewapend conflict. De Iraakse overheid is machteloos tegenover de extremistische groeperingen die in Bagdad een terreurcampagne leiden en afschuwelijke aanslagen plegen en in alle straffeloosheid de bevolking vermoord, ontvoert, martelt, arresteert, ...

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigd en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de bronnen en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een reëel risico op ernstige bedreigingen van zijn persoon of leven loopt, louter omwille van zijn aanwezigheid te Bagdad en dit, wegens het willekeurig geweld die plaatsvindt in het kader van het niet betwiste binnenlands gewapend conflict die in Irak heerst

Bovendien, verzoeker, in zijn hoedanigheid van sjiïet en werknemer bij het VN missie UNAMI te Bagdad heeft een gegronde vrees voor vervolging en/of loopt een reëel risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen, enerzijds, wegens het sektarisch geweld te Bagdad, en, anderzijds, wegens de vele vermoordingen en ontvoeringen die er in alle straffeloosheid plaats vinden.

De bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd en verwerende partij schendt haar uitdrukkelijke motiveringsplicht."

2.1.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, 06.07.2016;

2. Aanstelling BJB;

3. Gehoorverlsag, 19.05.2016;

4. Conseil d'Etat, arrêt 232.858, 10.11.2015;

5. Amnesty International, Irak 2015 – 2016, rapport;

6. Belga, « Au moins 86 morts dans trois attentats de l'EI à Bagdad », 11.05.2016;

7. J-B PINATEL, « Analyse de la situation politique et militaire en Irak – avril 2016 » ;

8. J-B PINATEL, « Analyse de la situation politique et militaire en Irak – mai 2016 » ;

9. J-B PINATEL, « Analyse de la situation politique et militaire en Irak – début juin 2016 » ;

10. Europees Parlement, Ontwerpresolutie naar aanleiding van een verklaring van de vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheid, ingediend overeenkomstig artikel 123, lid 2 van het Reglement, over de stelselmatige massamoord op religieuze minderheden door ISI (2016/2529 (RSP)), B8-0156/2016

11. Beleidsnota Irak, 3.09.2015

12. Beleidsnota Irak, 26.10.2015

13. "Irak - 22 morts et 70 blessés à Bagdad dans deux attentats simultanés », <https://francais.rt.com/international/21821-irak--moins-8-morts> , 9.06.2016

14. « Irak - attentat à la voiture piégée dans un quartier chiite », Le Monde, http://www.lemonde.fr/proche-orient/article/2016/07/12/irak-attentat-a-la-voiture-piegee-dans-un-quartier-chiite_4968214_3218.html, 12.07.2016

15. « Irak - un attentat au nord de Bagdad fait au moins douze morts », Le Monde, 25.07.2016

16. « Irak - un nouvel attentat de l'EI fait 30 morts », http://www.liberation.fr/planete/2016/07/08/irak-un-nouvel-attentat-de-l-ei-fait-30-morts_1464841 , 8.07.2016

17. "Iraq - Bombings kill 15 in and around Baghdad", <http://www.aljazeera.com/news/2016/06/iraq-bombings-kill-15-baghdad-isis-160604132507734.html>

18. "Death toll from Baghdad bombing surpasses 290", D.W., 07.07.2016 <http://www.dw.com/en/death-toll-from-baghdad-bombing-surpasses-290/a-19386654>"

2.2.1. Verweerder legt op 22 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016.

2.2.2. Verweerder legt op 28 november 2016 door middel van een aanvullende nota de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de

artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in het betoog dat artikel 26 van het PR CGVS, artikel 13 EVRM, artikel 41 van het Handvest, het beginsel van de tegenstelbaarheid van de debatten en de rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

Inzake het verwijt dat van enkele bronnen de referenties en informatie onvoldoende zouden worden gespecificeerd, dient immers vooreerst te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen."* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *"(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen"* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de betreffende e-mails, telefoonverslagen, referenties en informatie op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de "COI Focus" gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

Omtrent verzoekers kritiek, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their

evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die in het kader van onderhavige beroepsprocedure wordt aangebracht door zowel verzoeker als verweerder (rechtsplegingsdossier, stukken 1, 7 en 9). Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om enerzijds kritiek te spuien op (het opstellen van) de informatie van het CGVS doch anderzijds zelf veelvuldig uit deze informatie te citeren ter staving van zijn betoog.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

Verzoeker preciseert voor het overige niet hoe voormelde bepalingen en beginselen *in casu* zouden zijn geschonden. Derhalve wordt hun schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het

doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.8. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift meermaals verwijst naar zijn tewerkstelling bij de VN en stelt zij het te zijn, dient daarbij vooreerst te worden vastgesteld dat dit betoog niet de minste steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker maakte nergens eerder melding van enige tewerkstelling bij de VN en hield steeds voor soenniet te zijn. Bijgevolg dient te worden besloten dat de voormelde passages bij wijze van materiële vergissing en ten gevolge van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk in het verzoekschrift zijn opgenomen en wordt hiermee verder geen rekening gehouden.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten nadat hij door Ali Q., de verantwoordelijke van Asaeb Ahl al Haq (AAH) in zijn wijk, werd gewaarschuwd om zijn hulp aan vluchtelingen uit Anbar stop te zetten en werd bedreigd.

Verzoeker brengt ter staving van zijn voorgehouden asielrelaas geen dienstig begin van bewijs bij. Zo staat hij niet dat hij samen met 10 vrienden vrijwilligerswerk zou hebben gedaan, toont hij niet aan dat een aantal van zijn vrienden werd ontvoerd en staat hij niet dat één van zijn vrienden zou zijn vermoord.

Bijgevolg dient verzoeker zijn asielrelaas overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen.

Dient in dit kader te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat hij de opeenvolging van gebeurtenissen en het verloop van zijn relaas op een manifest tegenstrijdige wijze schetste in de vragenlijst van het CGVS en tijdens het gehoor bij het CGVS. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde verzoeker, nadat hij aangaf dat de sjiiten hoorden over zijn werkzaamheden: *“Zij hielden mij tegen en zij zeiden dat ik mijn activiteiten niet mocht verderzetten. Zij zeiden dat ik sukkelaars en terroristen hielp en dat wij daarmee moeten stoppen. Wij spraken daarover in onze groep en wij besloten om geen gevolg te geven aan hun vraag. Enkele dagen later, op 09/06/2015 werd ik bij mij thuis persoonlijk bedreigd door de Sjiiten. Zij zeiden dat ik moest stoppen met dat werk. Wij hebben onze activiteiten toch verdergezet. Toen kreeg ik thuis een telefoontje. Zij zeiden dat er 4 van mijn vrienden ontvoerd werden en dat ik maar beter kon vluchten”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS gaf verzoeker echter een volledig andere versie van de feiten. Aldaar maakte hij slechts melding van één persoonlijke aanvaring met zijn belager(s), op 6 juni 2016, en gaf hij aan dat hij bij het tweede incident, op 9 juni 2016, niet in persoon werd benaderd doch wel per telefoon werd bedreigd. Blijkens zijn gezegden bij het CGVS zou verzoeker bovendien van de ontvoering van zijn vrienden op de hoogte zijn gebracht toen hij niet thuis maar onderweg was. Eveneens zou hij dit niet hebben vernomen per telefoon doch wel wanneer hij één van zijn vrienden ontmoette (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6-8).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij het zou hebben vermeld in de vragenlijst indien de actor van zijn vervolging werkelijk (de wijkverantwoordelijke van) AAH was. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het feit dat hij werd vervolgd door (de wijkverantwoordelijke van) een machtige militie als AAH hierin zou hebben vermeld in plaats van het steeds op algemene wijze te hebben over ‘de sjiiten’.

Verzoeker legde bij het CGVS daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over de contacten die hij nog zou hebben gehad met zijn buurvrouw nadat hij hoorde over de ontvoering van zijn vrienden en de moord op één van hen. Aanvankelijk stelde hij duidelijk dat hij nadien nog werd gewaarschuwd door zijn buurvrouw en dat deze hem aanmaande het land te verlaten omdat één van zijn vrienden werd vermoord (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6). Even verder ontkende hij echter eenduidig dat hij nog met zijn buurvrouw sprak nadat hij vernam dat zijn vrienden waren ontvoerd. Geconfronteerd met zijn eerdere gezegden, wijzigde hij deze nochtans duidelijke verklaring en beweerde hij opnieuw dat hij weldegelijk nog met zijn buurvrouw sprak nadat hij het nieuws over de ontvoering vernam (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.8).

Dit alles klemmt nog des te meer nu de door verzoeker geschetste gang van zaken geheel niet aannemelijk is. In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Na vijftien dagen zou de verantwoordelijke van de sjiitische militie Asa’ib al lucht hebben gekregen van uw activiteiten en zou u daarom persoonlijk hebben aangesproken en aangemaand deze activiteiten niet meer uit te voeren (CGVS, pg. 6). Het is opvallend dat u deze aanmaning zomaar naast u zou hebben gelegd (CGVS, pg.11). Immers, u was als enige soennitische familie woonachtig in een sjiitische wijk waar Asa’ib klaarblijkelijk veel voeten in de aarde had. Van u, die uw hele leven woonachtig is geweest in Bagdad, zou kunnen worden verondersteld toch enige voeling te hebben met de complexe relatie tussen soennieten en sjiieten in uw regio. Gezien de toch wel precaire situatie waarin uw familie, als enige soennitische in een door sjiitische militie gecontroleerde wijk, zich bevond is het dan ook weinig aannemelijk dat u de aanmaning van de verantwoordelijke van Asaeb zonder meer in de wind sloeg en doorging met het verschaffen van humanitaire hulp.

Temeer daar u op 9 juni door Ali (Q.), ditmaal telefonisch, werd aangemaand te stoppen met uw activiteiten en ditmaal ook werd bedreigd in de zin dat hij u zou ‘kwetsen’ daar u weigerde te luisteren (CGVS, pg.7). Na overleg met Sabah besloot u opnieuw geen acht te slaan op de dreiging van de Asaeb verantwoordelijke in uw wijk. Opnieuw kan van u worden verwacht dat u, rekening houdende met de complexiteit van de situatie in Bagdad en uw uitzonderlijke situatie als soennitische familie in een compleet sjiitische omgeving, niet licht zou gaan over deze dreiging. Het is weinig aannemelijk dat u insisterde in het verder zetten van uw humanitair werk op kleine schaal, wetende dat u daadwerkelijk werd gevisieerd door Asa’ib Ahl al-Haq. Dat ook uw familie u niet tegenhield en dat uw activiteiten bekend waren in uw wijk (CGVS, pg.8) valt moeilijk te begrijpen. Er kan op zijn minst worden verwacht dat u deze activiteit niet openlijk zou uitoefenen gezien uw sjiitische omgeving en de algemeen heersende perceptie dat de ontheemden uit Anbar gelieerd waren aan de terreurorganisatie IS waardoor uzelf kon worden gepercipieerd als aanhanger van IS. De door u geschetste gang van zaken weet dan ook niet meteen te overtuigen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij geeft immers zelf aan dat Ali Q., de wijkverantwoordelijke van AAH, liet uitschijnen dat hij hem zou kwetsen indien hij zijn werk niet zou stopzetten. Zo nog enigszins zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker na diens eerste aanmaning niet onmiddellijk stopte, kon bovendien minstens worden verwacht dat hij dit na de tweede bedreiging zou hebben gedaan. Verzoeker verklaarde namelijk dat Ali Q. tijdens hun tweede aanvaring heel kwaad en agressief was, hem expliciet bedreigde en aangaf dat hij verzoeker en diens vrienden zou kwetsen. Gelet op de situatie zoals omschreven in de voormelde motieven, is het niet aannemelijk dat verzoeker en diens vrienden zulke ernstige bedreiging door AAH niet ter harte zouden hebben genomen en hun werkzaamheden eenvoudigweg en openlijk zouden hebben verdergezet. Eveneens is het in het licht van deze situatie niet aannemelijk dat hun families hun niet zouden hebben proberen tegenhouden en dat hun activiteiten bekend waren in verzoekers wijk. Minstens kon worden verwacht dat zij hun activiteiten minder openlijk zouden hebben uitgeoefend.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overvloedige motieven kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De neergelegde documenten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10; map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen.

Verzoeker beroept zich daarnaast op het feit dat hij soenniet is. Waar uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 9, 7 en 1; administratief dossier, map 'landeninformatie') blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Dit geldt des te meer nu zijn naaste familieleden zich nog in Bagdad bevinden en hij in hun hoofde nergens melding maakte van concrete en ernstige, al dan niet aan hun religie gerelateerde problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2-4). Verzoeker verklaarde integendeel dat zijn familie er graag gezien was en er werd gerespecteerd (*ibid.*, p.10).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.1. Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

2.4.2. De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie zoals aangereikt door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.3. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder

functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.4.5. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.6. De verwijzing naar het arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de RvV is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Het dient te worden opgemerkt dat het door verzoeker aangehaalde arrest handelt over de over oudere landeninformatie, namelijk de COI Focus van 6 oktober 2015. De in het onderhavige arrest gedane vaststellingen steunen op andere, recentere informatie aangebracht door zowel verzoeker als verweerder.

2.4.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS